

jo imidlertid nu faldet ud af Loven, og da den høitærede Minister ønsker Loven vedtagen uforandret her i Thinget, skal jeg ikke paa dette fremrykkede Stadium gjøre noget Forsøg paa at faae denne Bane optagen i Loven igjen. Men jeg skylder den Kreds, som jeg har den Ære nærmest at repræsentere, at takke den høitærede Minister for det Lilsagn, at han har givet om, at naar han igjen begynder at bygge paa Jernbaner, saa vil han ogsaa medtage Slynngørebanelen.

Jernbanen: Det kan ikke negtes, at vi befinde os i en noget eiendommelig Stilling lige overfor det foreliggende Lovforslag. Jeg kan ikke se Andet, end at den ærede Ste Landsthingsmand for 3die Kreds (Rump) havde fuldstændig Ret i, hvad han udtalte med Hensyn til de nye Medlemmers Stilling lige overfor denne Sag. Det er imidlertid ikke alene de nye Medlemmer, men det er ogsaa os, som dog i længere Tid have deltaget i Rigsdagens Forhandlinger og selvselgelig ogsaa i Forhandlingen angaaende Jernbaneforslagene, der befinde sig i en saadan Stilling, thi naar den høitærede Minister mente, at det foreliggende Lovforslag ikke kunde være noget saa Nyt, da det allerede havde foreligget i 14 Dage, saa er det ganske vist sandt, men ved Siden deraf er det ogsaa sandt, at Lovforslaget er kommet til os i en saadan Skikkelse, at vi nok kunne trænge til noget nærmere Oplysning om, hvilke Grunde der have foranlediget, at det er kommet til os netop i denne Skikkelse og ikke i nogen anden. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, se vi, at der er udstedt Baner, som dette Thing tidligere havde indsat og erkjendt for at være høit ønskelige, og der er bleven indsat andre Baner, som ved tidligere Behandling her i Thinget ere udstudte o. s. v. Det er jo selvselgelig to Hovedspørgsmaal, som der er at tage i Betragtning, naar der er Tale om Jernbaneanlæg, nemlig Egnens og Befolkningens Læve og Statsassens Læve, og det, som vi altsaa her nærmest have at tage under Overveelse, er, om dette Forslag fyldestgjør nogen af Delene paa en Maade, saa at vi kunne følge den Opfordring, der er rettet til os, ogsaa fra den ærede Indenrigsminister, til uden Videre og ubetinget at gaa ind paa Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er kommet til os fra det andet ærede Thing. Jeg kan meget godt forstaa den Glæde, der er yttret fra visse Sider, over, at man endelig efter lange Forhandlinger om Jernbanelovforslag er kommen til, at der er Udsigt til, at der kan komme noget praktisk Udbytte ud deraf, og til en vis Grad kan jeg selv dele denne Glæde, men det forekommer mig dog, at det ikke er nok, at man kommer til Ende med Forhandlingerne om en Sag, men at det ogsaa gjælder alvorligt at overveie, hvilken Ende man er kommen til. Naar man nu, som den ærede Minister ogsaa henviste os til, gennemlæser de Forhandlinger, der ere førte i det

andet ærede Thing om dette Forslag, og gjennemhviile det har faaet den Skikkelse, hvori det nu foreligger for os, opstaar der en Tvivl, om det virkelig er disse tvende Hovedhensyn, der have været og ere det egentlige sande Grundlag for den Overenskomst, som der er kommet tilstede, og som har givet Forslaget den Skikkelse, det nu har. Se vi saaledes hen til de Banelinier, som der efter dette Forslag er Tale om at udføre, er der en af dem, som fra alle Sider synes at vinde Anerkjendelse, nemlig Thybanen, og mod den skal jeg heller ikke sige det Allermindste; men jeg kan ikke lade være at gjøre nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til den Pris, med hvilken denne Bane synes at være kjøbt, nemlig for det første derved, at en Bane, nemlig Assens-Lommerup-Banen, er gaaet i Løbet. Denne Bane har jo, som tidt nok udtalt, staaet paa alle Jernbaneforslag, der have været fremme, man kan sige — og vittnok med Rette — i en Snæs Aar. Det har været erkjendt fra alle Sider, at det var en Bane, som det var hensigtsmæssigt at anlægge, saasnart vi kom til at anlægge nye Baner. Der er ikke opstaaet den mindste Vansteligheid derovre fra Kredsen med Hensyn til Banelinien. Den ærede Minister har selv i det andet Thing oplyst, at Befolkningen har med Glæde og Taknemlighed stillet sig til Forslaget i den Skikkelse, hvori det har været fremlagt tidligere. Naar vi nu komme til endelig, efter den lange Tids Forhandling om denne Sag, at tage Beslutningen at anlægge Baner, er denne Banelinie den første, som gaar ud. Assens og Omegn faar nu ikke Noget, med mindre man vil regne det for Noget, at der fra flere Sider er udtalt en Erkjendelse om denne Banes Berettigelse i det Hele, at der ogsaa er udtalt af den ærede Minister en Befalgelse over, at man ikke kan komme til Anlægget deraf, og at der navnlig af den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Vesjen) og af den ærede Landsthingsmand for 4de Kreds (Fallejen) er udtalt en hel Del smukke Ord og smukke Ordsfer for denne Banes Fremtid. Da de ærede Medlemmer igaar talte, vandt der mig uvilkaarlig en gammel Historie ihu. Der var for en Del Aar siden en af vore gamle Domræder, som af Mangel paa egne Midler maatte henvende sig til den nationale Velgjørthed for at faae Midler til en meget nødvendig Standsrettelse, og da Opfordringen til at yde Bidrag dertil, — saaledes heb det idetmindste i offentlige Blade — kom til en meget høitstaaende Mand, gav denne Mand til Bedlighedsbelsen af dette nationale Mindeesmærke, ikke Penge eller Penges Værd, men sin Betsignelse. Det er meget Signende, som vi nu ville søge at affinde os med med Hensyn til Assens og dens Omegn; thi ganske vist har ogsaa den ærede første Landsthingsmand for 10de Kreds, tilligemed den ærede Landsthingsmand for 4de Kreds, opfordret den ærede Minister til saasnart som muligt at se at bringe Forslaget til denne